

Montserrat Roig

El cant de la joventut

—I si resulta que em vull morir?

—Ja saps que aquí no deixem morir ningú. Només ens morim quan ens arriba l'hora.

Ell li digué l'hora. A les sis, t'espero a les sis al capdamunt del camí de les vinyes altes. La porta del lavabo es va tancar darrera l'esquena blanca i les rajoles es tornaren a col·locar al seu lloc. Tardà una estona a sortir. Es pentinà i el mirall li tornà uns ulls vermells. Arrencà a plorar, plena d'alegria salvatge. Plorava tot mirant-se al mirall, el nou rostre li agradava. S'adonà que era bonica. Els seus pares l'esperaven, drets al mig del bar, per anar a casa. Sentí com el pare li deia alguna cosa de «papers» i «família», mentre la mare afegia: «Hem de comprar un llit nou.» Havent dinat, arribava en Lluís amb els seus pares per arreglar el casament. Tenia un permís de tres dies.

Va aixecar una mà i la mantingué alçada davant el raig de sol que entrava per la finestra. Era una mà transparent, amb els ossos sortits, i tot de riuets blavosos, inflats, solcats per clapes terroses. En acabat, la va moure just davant de la paret. La mà ja no era tan transparent. «Quan som vells —va pensar— sembla com si els ossos tinguessin vida. El meu esquelet mira de travessar la pell. La dermis, encara que fluixa, evita que sigui el que sóc: un esperpent. Sembla mentida que el cos sigui, en gran part, aigua. No, no és aigua. És gelatina.»

La quarta senyora esbufegava més lentament, però ella continuava amb la mà davant de la paret despintada. Veia una mà estesa davant del sol que, abans d'anar-se'n per darrera els cingles, deixava una escuma de foc damunt el caire de les muntanyes. Aleshores, teixit de la mà era elàstic. Hi havia greix. No era una capa coriàcia. En Lluís se n'havia anat i li havia besat la mà: «D'aquí a tres setmanes seràs la meva dona. T'estimo.» La terra de llicorella feia aigües més fosques allà on creixien les vinyes altes. «Et desitjo», li havia dit ell mentre jeien a la vora dels ceps. El camí cap a les vinyes altes era molt llarg. Hi havia anat amb bicicleta, sentint que el cor li anava de les puntes dels peus fins al cervell. Els vinyars formaven línies paral·leles, com el raig de sol que feia dansar les

volves de pols. Una arquitectura de ceps que gairebé llepava els cims. «No diguis res», tornà a dir ell.

Amb les dues mans aplanava la vora del llençol. Tot d'una el rebregà recordant una mà jove, on la pell amagava els ossos. Sentí la camisa blanca al damunt, xopa. I també va veure els ceps encesos que anaven, en línies paral·leles, fins a l'infinit. Un cos que es convertia en el seu. Ella era ell. «D'on vens?», li preguntà, quan ell era dintre seu. «De l'infern.» Un cop de núvol havia tapat el sol i l'habitació s'havia quedat en penombres. Ell li va dir que, al vespre, se'n tornava al front. I, en sentir això, ella li estripà la camisa i li clavà les ungles damunt l'esquena.

—És que et penses que t'hem de fer el llit a cada moment? —crida la infermera—. Mira com l'has deixat! ¿Que no veus que no podem estar per tu?

—Vagi a pastar fang.

—Ets una dona dolenta.

—No em vull morir.